

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

2 mei 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Interpellatie van de heer Roland Van Goethem tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de werkloosheid bij allochtonen
Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de toepassing van de opleidingscheques

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over Jobsys

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Vanleenhove tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de stand van zaken aangaande de niet-vergunde zonevreemde campings, inzonderheid aan de kust

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de sociale gevolgen van het Sabena-dossier voor Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Lucien Suykens tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het toepassingsgebied van CAO nr. 77bis (tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van arbeidsprestaties) bij lokale sociale huisvestingsmaatschappijen

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de positie van gesubsidieerde contractuelen in de nieuwe eengemaakte politie

Commissie voor Economie, Landbouw Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 2 mei 2002

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.27 uur.*

Interpellatie van de heer Roland Van Goethem tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de werkloosheid bij allochtonen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Goethem tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de werkloosheid bij allochtonen.

De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik trap hier waarschijnlijk een open deur in door te stellen dat we geconfronteerd worden met een steeds toeneemende stijging van de werkloosheid bij de allochtonen. Naargelang de bevolkingsgroep bestaan er varianten, maar gemiddeld genomen kunnen we toch van een sterke stijging spreken.

Het beleid dat in dit kader wordt gevoerd, heeft mijns inziens nogal wat beperkingen. Zo stellen we vast dat er gepleit wordt voor bijzondere faciliteiten, waaronder taallessen of een positieve opstelling bij aanwerving. Daarnaast stellen we de opvoering van positieve-actieplannen vast in de zin van 'werf er één aan en u krijgt er een ballon bij'.

Ook bij de overheid stellen we een rasechte positieve discriminatie vast. Dit is bijvoorbeeld het geval in de stad Antwerpen die zich tot doel had gesteld haar overheidspersoneel voor 6 percent uit allochtonen te laten bestaan. Maar wat stellen we vast ? Er wordt nauwelijks 1,5 percent bereikt omdat er geen of te weinig kandidaten opdagen.

Ik stel vast dat er nooit gesproken wordt over een responsabilisering van de doelgroepen. Men ver-

schuift het probleem naar een ander niveau, maar de aangesproken doelgroep wordt nooit echt gere-sponsabiliseerd. De Sint brengt wel lekkers, maar toont nooit de roe. Van penalisering is dus nooit sprake.

Gemakkelijkheidshalve gaat men dan op een tamelijk eenzijdige manier verwijzen naar de houding van de Vlaamse werkgever die 'racist' zou zijn. We kregen op de koop toe een decreet voorgeschoteld. Dat decreet, dat hier vorige week ter stemming werd voorgelegd, zou vergeleken kunnen worden met een decreet dat in Vlaanderen de jacht op pinguïns verbiedt. De enigen die daar gelukkig om zouden zijn, zijn het twintigtal pinguïns van de Antwerpse zoo. De jagers daarentegen zullen zich afvragen waar ze in godsnaam een pinguïn kunnen vinden waar ze niet op mogen jagen. Dat is grosso modo de situatie.

In de positieve-actieplannen, zoals we er net een voorgeschoteld kregen door de dienst Emancipatie, zien we een amalgaam tussen vreemdelingen en personen met een handicap, nochtans twee totaal verschillende doelgroepen met elk eigen en totaal verschillende problematieken. Volgens mij is het feit dat men allochtoon is, niet gelijk te stellen met een handicap. En anderzijds ken ik heel veel allochtonen die gezond van lijf, leden en geest zijn, en die dus geen handicap hebben.

Ik vraag me af of die mengeling die tussen personen met een handicap en allochtonen gemaakt wordt niet als schaamlapje moet dienen om eigenlijk te verdoezelen dat er wel degelijk positief gediscrimineerd wordt ten aanzien van allochtonen. De facto moddert het beleid verder aan bij gebrek aan kennis. Ik vergelijk dit met een auto die niet wil starten, maar men weet niet waarom.

We moeten ook vaststellen dat er een totaal gebrek is aan wetenschappelijk onderbouwde studies met betrekking tot de werkloosheid bij allochtonen. Ik

Van Goethem

verwijs in dit verband naar het rapport van mevrouw Van San over de criminaliteit bij allochtonen. Het bruto gegeven dat door die dame werd aangesneden, was ons reeds bekend. Het volstond daartoe een praatje te slaan met een politieagent, ja zelfs met een buurman. Maar over het hoe en het waarom, dus over de netto gegevens, wisten we tot voor kort niets. Door dat rapport is daar nu eindelijk verandering in gekomen. Daardoor kunnen eindelijk maatregelen worden genomen.

Die noodzaak aan concrete gegevens wordt ook vastgesteld met betrekking tot het werkgelegenheidsbeleid. We hebben nood aan gegevens en feiten waarop we dan een beleid kunnen verankeren. Over die feiten en gegevens beschikken we momenteel echter niet.

Een beleid is onmogelijk als er geen ernstige studie voorhanden is. We zwalpen maar wat rond, zonder echte resultaten te boeken. Bekijk maar eens de statistieken van de VDAB. Daaruit blijkt dat ondanks alle gedifferentieerde kleine plannen een concreet resultaat uitblijft.

Mijnheer de minister, mijn vraag is tweeledig. Mijn eerste vraag luidt als volgt. Bent u bereid om – naast wat ik ‘het knuffelbeleid’ zou willen noemen – uw beleid aan te passen in die zin dat er een grotere responsabilisering van de doelgroep komt? Mijn tweede vraag is eigenlijk de belangrijkste, en ik had ze als eerste moeten stellen. Bent u bereid een studie uit te laten voeren door een onafhankelijk expert? Die studie moet niet mijn of uw gelijk bewijzen, maar gewoonweg feiten en gegevens naar voren brengen die aangeven waarom de werkloosheid bij allochtonen zo hoog is. Op die manier kan die studie ook de gelegenheid bieden om een doelgericht beleid te voeren.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de voorzitter, ik wil enkel stellen dat ik geschokt ben door de teneur van de vraagstelling.

De heer Roland Van Goethem : Ik begrijp niet hoe u geschokt kunt zijn door mijn vraag naar feiten en gegevens. Ik heb erop gewezen dat ik niet mijn of uw gelijk wil bewijzen. Ik vraag eenvoudigweg gegevens. Als de feiten u afschrikken, bent u misschien bang voor het resultaat van zo’n studie.

Mevrouw Veerle Declercq : De feiten schrikken me niet af. Het is de teneur van uw vraagstelling waardoor ik geschokt ben.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega’s, voor mijn antwoord op de vraag inzake de grotere responsabilisering van de doelgroep moet ik verwijzen naar het algemeen transmissiebeleid voor werkzoekenden. U weet dat we inzake sancties afhankelijk zijn van het doorverwijzen van mensen van de VDAB naar de RVA. Daar wordt geen onderscheid gemaakt tussen de verschillende personen die worden doorverwezen. We proberen dat consequent te doen. Aangezien we daarin geen onderscheid maken, heb ik ook geen zicht op de verhoudingen wat dat betreft. Iedereen is gelijk voor de wet.

Wat betreft de vraag naar een studie, zit ik een beetje verveeld met wat ik hier in mijn antwoord staan heb. In de nota die ik hier bij me heb, staan verwijzingen naar diverse studies. Het zijn echter geen volledige verwijzingen. Het zou interessant zijn om ze volledig mee te delen. Het is immers misschien wel nodig om die studies even na te lezen. Het gaat om studies vanaf 1993 tot 2001.

Wat studies betreft, zijn we dus voldoende gewapend. De grote lijnen die daaruit naar voren komen, zijn de volgende. Aan de aanbodzijde, dus aan de kant van de allochtone werkzoekende, is er sprake van een relatieve achterstand in het gemiddelde opleidingsniveau en in de keuze van de opleidingsrichting. Bij de nieuwkomers is er het bekende probleem van het beheersen van het Nederlands. Aan de vraagzijde zijn er de mechanismen van onzekerheid inzake het tewerkstellen van allochtonen.

Ons beleid is er dus op gericht dat er aan de aanbodzijde betere opleidingen komen en dat er vooral ook sterk wordt geïnvesteerd in het onderwijs van het Nederlands als tweede taal. Aan de vraagzijde, dus aan de kant van de ondernemers, is het een kwestie van inspelen op hun human-resourcesbeleid. De bedrijven moeten met elkaar worden vergeleken in het kader van ‘best practices’. De ondernemers moeten worden overtuigd van het nut om in de aanwervingspolitiek oog te hebben voor deze aspecten. Door de manier van publiceren van vacatures en door de plaats waar ze worden gepubliceerd kan men meer groepen aanspreken. Dat leidt dan tot de ‘verrassende’ vaststelling voor veel werkgevers dat de kwaliteit van de werknemer niet afhangt van de huidskleur of van de naam.

De voorzitter : De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, maar ik vind het toch een betrekkelijk kort antwoord. U verwijst naar die studies. Als u het over het aanbod hebt, beperkt u zich tot de opleiding. Dat zal er ongetwijfeld wel iets mee te maken hebben, maar ik krijg bijvoorbeeld geen uitleg over het fenomeen in Antwerpen, waar de gemeente voor stadsarbeiders eenvoudigweg geen personeel vindt. De gemeente doet de moeite en wil naar die diversiteit streven, maar vindt geen kandidaten. Wat is daar de oorzaak van ? Wat ligt daaraan ten basis ? Als de gemeente een stadsarbeider zoekt voor het onderhoud van plantsoenen, dan is dat niet direct werk voor hooggeschoolden, maar toch vindt men geen kandidaten. Wat weerhoudt die mensen dan om zich kandidaat te stellen voor zoiets ? Wat dat betreft, blijf ik op mijn honger zitten. Volgens mij zou het interessant zijn om dat te onderzoeken, zodat we weten hoe dat komt.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer Van Goethem, ik denk dat dit een interessante vraag is om in de gemeenteraad van Antwerpen te stellen. Daar kunt u vragen waarom ze zo weinig allochtonen aanwerven.

De heer Roland Van Goethem : U hebt me blijkbaar verkeerd begrepen. De gemeente wil er wel aanwerven, maar vindt ze niet. Dat is het probleem.

Minister Renaat Landuyt : Ik stel voor dat iemand van de groep de vraag dan duidelijk stelt waar ze moet worden gesteld.

Wat de studies inzake de tewerkstelling van allochtonen, zal ik de juiste en volledige referenties overmaken aan het commissiesecretariaat.

De voorzitter : Die zullen dan worden overgemaakt aan de leden van deze commissie.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Van Goethem werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de toepassing van de opleidingscheques

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbroeke tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de toepassing van de opleidingscheques.

De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, gelieve mij te verontschuldigen. Ik had deze vraag reeds op 20 februari ingediend, maar door omstandigheden ben ik nu pas in staat om deze vraag om uitleg te stellen.

Mijnheer de minister, inzake deze thematiek werden al enorm veel vragen gesteld. Er zijn verschillende vragen aan u gesteld, maar ook aan minister Gabriels, onder meer door de heer Laurys. Toch denk ik dat ik met deze vraag om uitleg een heel specifieke invalshoek heb.

Eind vorig jaar hebben we in onderling akkoord de afspraken gemaakt over wat het uitreiken van die opleidingscheques allemaal inhoudt inzake criteria, opleidingsvoorwaarden, enzovoort. Dit hebben we heel strikt gedaan, overeenkomstig de verordening van de Europese Commissie.

Nu blijkt echter dat dit in Wallonië niet het geval is. Daar is men met het toekennen van opleidingscheques duidelijk heel wat eerder gestart, namelijk al sinds halfweg 1998. Blijkbaar gelden de verordeningen van de Europese Commissie daar niet. De Europese verordening stelt dat deze regeling enkel voor de zogenaamde harde sectoren geldt. In Wallonië zit het systeem momenteel heel anders in elkaar. Ik citeer : 'De minister kan de toekenning van de opleidingscheques beperken tot bepaalde activiteiten, sectoren en opleidingen, uitsluitend rekening houdend met de principes en de doelstellingen

Vandenbroeke

gen inzake de duurzame ontwikkeling of de creatie van nieuwe arbeidsplaatsen.'

Overeenkomstig de verordening van de Europese Commissie worden de opleidingscheques in Vlaanderen vrij beperkt en limitatief toegekend. In Wallonië is dit absoluut niet het geval. Hoe ruim het systeem van de opleidingscheques in Wallonië wordt geïnterpreteerd, kan iedereen op de webstek van Forem nalezen. In Wallonië is de toekenning van de opleidingscheques afhankelijk van de interpretatie door de bevoegde minister.

Vooraf de mensen van de transportsector hebben me op het duidelijke spanningsveld tussen Wallonië en Vlaanderen gewezen. Ik veronderstel dat iedereen het belang van de transportsector in Vlaanderen kan inschatten. Vlaanderen vervult al jaren een transitfunctie. Ik hoop uiteraard dat we die rol nog jaren zullen kunnen vervullen. Het gaat hier bovendien om een sector die op het scherp van de snede werkt.

Aangezien de transportsector in Vlaanderen niet en in Wallonië wel voor opleidingscheques in aanmerking komt, betreft het hier een manifeste benadeling en een duidelijke aanzet tot concurrentievervalsing. Ik hoop dat de minister voldoende alert is. Het Waalse uitgangspunt heeft voor een manifeste vertekening van het economisch landschap gezorgd. Blijkbaar wil Vlaanderen op dit vlak de beste leerling van de klas zijn. Aangezien Wallonië die ambitie niet heeft, worden we momenteel met bepaalde problemen geconfronteerd.

In dit verband zou ik de minister een vijftal vragen willen stellen. Klopt het dat een aantal sectoren in Vlaanderen, onder meer de transportsector, niet van de subsidies voor opleidingscheques kunnen genieten? Klopt het dat diezelfde sectoren in Wallonië niet worden uitgesloten en, bijgevolg, ginds wel van de aangereikte subsidiëringmogelijkheid kunnen genieten? Zo ja, waar komen die verschillen vandaan? Gaat het hier om een tijdelijke situatie die snel kan worden rechtgezet? Hoe moeten we dit verschil interpreteren? Veroorzaken die verschillen een vorm van concurrentiebenadeling? Hoewel ik hierbij in eerste instantie aan de Vlaamse vervoersbedrijven denk, vallen uiteraard nog andere sectoren onder deze regeling. Hoe kan de minister de Waalse regering dwingen om verordening 69/2001 na te leven?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, het is eigenlijk de bedoeling van de Vlaamse regering om in de richting van de Waalse invalshoek te evolueren. Het is zeker niet de bedoeling om de Vlaamse invalshoek aan Wallonië door te geven.

De voorgeschiedenis van de opleidingscheques speelt ons parten. De opleidingscheques zijn vanuit een veeleer economische invalshoek opgesteld en gereguleerd. Verordening 69/2001 beperkt de sectoren die we op die manier mogen subsidiëren. Indien de opleidingscheques onder verordening 68/2001 zouden ressorteren, zou het hier een zuiver, onbeperkt opleidingssysteem betreffen. Hoewel ik hier een technisch en subtieler antwoord zou kunnen geven, is dit de grote lijn van het verhaal.

Hoewel Wallonië momenteel aan veranderingen van het huidige systeem werkt, willen we meer in de richting van de Waalse oriëntatie evolueren. Op die manier zullen heel wat minder sectoren worden uitgesloten.

Ik wil hier nog even op de problematiek van de transportsector ingaan. Nog voor het opstellen van het systeem van de opleidingscheques hebben we met de transportsector een overeenkomst afgesloten over het investeren in en het coördineren van opleidingen. Naar aanleiding van de vraag van de sector naar buitenlandse werknemers hebben we besloten om in een betere aanwervings- en opleidingspolitiek te investeren. Het spreekt vanzelf dat elke sector opmerkt hoe soepel de opleidingscheques worden georganiseerd. We moeten nagaan op welke manier we dit systeem nog kunnen verruimen.

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Vooreerst zou ik de minister willen bedanken voor zijn antwoord. Hoewel ik hier geen al te technische discussie wil voeren, zou ik de minister willen vragen waarom de Vlaamse regering zich, ondanks het overduidelijke belang van de transportsector, absoluut tot de zogenaamde harde sectoren heeft willen beperken.

De Vlaamse regering volgt verordening 69/2001 volledig. Blijkbaar wil ze de beste leerling in de klas zijn. In Wallonië gelden al drie jaar andere criteria. Vlaanderen bewandelt hier een gevaarlijke piste. De transportsector werkt op het scherp van de snede. Los van de andere afspraken die met de sector zijn gemaakt, is het niet meer dan normaal

Vandenbroecke

dat het verschil tussen Vlaanderen en Wallonië een onaangenaam gevoel veroorzaakt.

Minister Renaat Landuyt : Het probleem is dat deze materie oorspronkelijk teveel vanuit een economische invalshoek en te weinig vanuit de invalshoek van de werkgelegenheid is benaderd. Pas op het laatste moment hebben we afgedwongen dat de minister van Werkgelegenheid een aantal zaken mee moet bepalen. Mijns inziens zijn we hier nog steeds het slachtoffer van. De bijsturing is momenteel echter ingezet. Een andere historische duiding van de Vlaamse problemen kan ik op dit ogenblik niet geven.

Door middel van een goede opleidingspolitiek kunnen we, zonder dat iemand ons ooit een subsidiëring kan verwijten, veel doen voor de Vlaamse economie.

– *De heer Roland Van Goethem treedt op als voorzitter.*

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over Jobsys

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over Jobsys.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, ook voor overheidsbedrijven is succes op de e-markt zeer belangrijk. De VDAB heeft in dit verband steeds de spits afgebeten. De webstek van de VDAB is meest succesvolle on-linejobmarkt.

Het management van de VDAB wil die lijn door trekken. Binnenkort zullen we ons in deze commissie over de toekomst van de VDAB moeten bezinnen. Los van deze hervormingen werkt het management momenteel aan de oprichting van Jobsys, een privaatrechtelijke NV naar analogie met het momenteel belaagde Banksys.

Het management van de VDAB heeft in het verleden heel wat hindernissen en vooroordelen uit de weg moeten ruimen alvorens het van overheidswege groen licht en voldoende middelen kreeg voor substantiële investeringen in ICT-hard- en -software. WIS-terminals, internet, call-centers, e-technologie : de VDAB heeft het en speelt erop in. Dat is geen probleem. Dat de commerciële jobsites, zowel on-line als off-line, op grote afstand achter de VDAB volgen, is echter niet verbazingwekkend. Tot bewijs van het tegendeel wordt de leefbare concurrentie in die sector immers gefnuikt en wordt monopolievorming in de hand gewerkt. De VDAB zou haar dominante positie gebruiken, en volgens boze tongen soms zelfs misbruiken.

Voor de ontwikkeling en het beheer van de softwaretoepassingen, de databases en de webstek is de VDAB sinds 1994 contractueel verbonden aan Oracle, de wereldleider op dat gebied. De relatie klant-leverancier of opdrachtgever-uitvoerder zou in de nabije toekomst echter drastisch kunnen veranderen. Immers, het management van de VDAB kreeg van de Vlaamse regering blijkbaar de opdracht om een Banksys van de arbeidsmarkt uit te bouwen, dus een soort Jobsys. Banksys is echter het schoolvoorbeeld van monopolievorming en is om die reden verwikkeld in tal van juridische procedures, onder meer met Unizo. U kent de recente problemen terzake.

De VDAB wil dus naar analogie van Banksys een privaatrechtelijke NV voor de elektronische jobmarkt oprichten. In deze NV onder de projectnaam Jobsys wil men ook uitzendkantoren, selectiebureaus en ICT-bedrijven de kans geven aandeelhouder te worden. Andermaal wordt hierbij gewerkt naar analogie met Banksys, waarvan kredietinstellingen eveneens aandeelhouders zijn. Zoals gezegd ligt Banksys echter al jarenlang en vanaf zijn ontstaan sterk onder vuur, omwille van zijn monopoliepositie, met alle negatieve gevolgen van dien.

Mijnheer de minister, wat was de motivering van de Vlaamse regering om een dergelijke opdracht, namelijk het uitbouwen van een soort Banksys van de arbeidsmarkt, aan de VDAB toe te vertrouwen ? Maakt de VDAB geen misbruik van haar reeds bestaande dominante marktpositie om Jobsys op te richten ? Is de op te richten privaatrechtelijke NV geen rechtstreekse bedreiging voor de bestaande commerciële internetprojecten, die al tientallen miljoenen euro investeerden om voet aan wal te krijgen op de Belgische en Vlaamse jobmarkt ? In welke mate werkt de VDAB al dan niet samen met de BGDA in Brussel en Forem in Wal-

Bogaert

lonië wat de ontwikkeling van softwaretoepassingen betreft ? In welke mate werkt de VDAB al dan niet samen met on-line uitgevers, zoals Monster, Stepstone en JobsCareer, en off-line uitgevers, zoals Job@, Vacature en Intermediair ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, het is goed om politiek te benadrukken waar er een misverstand zou kunnen ontstaan inzake het reorganiseren van het arbeidsmarktbeleid.

Ik waarschuw steeds vaker tegenover veel medespelers op de arbeidsmarkt, zowel professionelen als overheidsinstellingen, voor het vermarkten van diensten. De essentie moet de openbare dienstverlening zijn. Daarop steunt de regeringsbeslissing. Deze openbare dienstverlening is niet gelijk aan 'een dienst verleend door de overheid'. Wel gaat het over het feit dat de mensen ervan uitgaan dat een bepaalde dienst moet worden verleend aan de bevolking. De vraag wie ze verleent of hoe ze wordt verleend, moet met open vizier worden beantwoord. Soms zal dat via publiek-private samenwerking zijn. Dat is iets helemaal anders dan een bepaalde dienst zuiver vermarkten. Dat laatste houdt in dat men gewoon het marktmechanisme laat spelen. Het is dan een louter economisch verhaal.

Het leidt tot vele misverstanden als men de herstructurering van het arbeidsmarktbeleid vanuit de invalshoek van de vermarkting bekijkt. Deze vraag komt dus zeker op tijd. We moeten nu steeds meer duidelijkheid scheppen, niet alleen over het feit dat vermarkten niet gelijk staat aan privatiseren, maar ook dat vermarkten ook nog niet gelijk staat aan het op een moderne wijze organiseren van de openbare dienstverlening.

Inzake dit onderwerp heeft de Vlaamse regering geoordeeld dat het om een openbare dienstverlening moet gaan, zoals men er – naar ik hoop – van uitgaat dat openbaar vervoer een openbare dienstverlening is. Op het Vlaams niveau is het dat zeker. Wat het federale niveau betreft kunnen we beginnen twijfelen.

Het lijkt ons essentieel dat de overheid de burgers die dienstverlening biedt die hen een zicht geeft op de arbeidsmarkt, dat ze weten welke vacante functies er zijn en dat de werkgevers weten welke werkzoekenden er zijn. Dat is de openbare dienstverlening die we willen garanderen. Met andere

woorden, daarmee stellen we meteen dat we deze materie niet overlaten aan de marktconcurrentie. Wel kunnen we eventueel concurrentie tussen diverse dienstverleners tolereren, in het kader van de openbare dienstverlening, maar we tolereren niet dat de openbare dienstverlening door de vermarkting zou verdwijnen.

Zodra men dat onderscheid maakt, zal men vaststellen dat opkomen voor degenen die hebben geïnvesteerd in privé-toestanden iets anders is dan opkomen voor de zorg voor de openbare dienstverlening. Dat is een duidelijke keuze geweest van de Vlaamse regering. Als men een instantie wil die een soort regisseur is voor alle professionelen op de arbeidsmarkt, dan zal die instantie ook de hoofdrolspeler worden om een databank met bruikbare gegevens te maken. Dat dit gebeurt in een publiek-private samenwerking is niet uitgesloten, maar het is niet de bedoeling dat we het opstellen en exploiteren van een databank overleveren aan concurrenten op een markt. Dat is niet onze keuze. Het is essentieel dat er bij wijze van openbare dienstverlening een verzameling komt van alle gegevens die publiek is, voor de professionelen, maar ook en vooral voor alle anderen. U zult me dus geen zorgen zien maken over de investeringskosten van bepaalde firma's die dachten ook nog even geld te verdienen aan de arbeidsmarkt. Winst is hier voor ons immers niet het uitgangspunt, maar wel de openbare dienstverlening.

Wat betekent dit voor degenen die terzake winst willen maken ? We sluiten niet uit dat er, met respect voor alle mogelijke regels, zoals de eventuele Europese spelregels terzake, samenwerkingsverbanden worden opgesteld. Maar de invalshoek is vooral het realiseren van de openbare dienstverlening. We zullen de kans hebben om dit debat grondig te voeren, naar aanleiding van het ontwerp van decreet dat we nu aan het afronden zijn en zullen voorleggen aan de regering. Daarna zal het worden voorgelegd aan het parlement. Dit is de tweede stap in de hervorming van de VDAB. Eerst gaan we het ontwerp inzake meritdiensten bespreken. Hopelijk gebeurt dat binnen een paar weken in deze commissie. Vervolgens komt het ontwerp inzake de arbeidsmarkt-Banksys.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de minister, uw antwoord is eigenlijk beperkt tot het onderbouwen van de beslissing van de Vlaamse regering om die dienstverlening bij monopolie toe te vertrouwen aan de VDAB.

Minister Renaat Landuyt : Vorige week heb ik de onderzoekers die meewerken aan het Viona-programma verwittigd. Er kleeft een gevaar aan de term markt. Als we iets dat we zo essentieel vinden als bijvoorbeeld het verzamelen van gegevens over de arbeidsmarkt, benaderen in de terminologie van de markt, dan komen we tot de vaststelling dat de overheid een monopolie heeft, terwijl ze eigenlijk een openbare dienstverlening wil garanderen.

Voor die dienstverlening moet er een centraal punt zijn waar alle gegevens bijeenkomen, maar dat hoeft niet de overheid te zijn. Het kan, en zal wellicht, door middel van een uitbesteding samen met privé-partners gebeuren. De uitbesteding moet correct verlopen, maar in het eindresultaat zal er, in termen van marktregels, inderdaad sprake zijn van een monopolie, omdat er één instantie zal zijn die alles verzamelt en de openbare dienstverlening gestalte geeft. Er zullen altijd argumenten zijn om te spreken van een monopolie. Openbare dienstverlening is inderdaad een vorm van monopolie, althans gezien vanuit het oogpunt van de liberale markt.

De heer André-Emiel Bogaert : Ik bekijk het vanuit de principes van een democratische markt, en niet van een liberale. In een democratie zijn de overheid en wat niet tot de overheid behoort, aan elkaar gelijk. Rechten en plichten zijn wederzijds.

De overheid als uitvoerende macht, in casu de Vlaamse regering, kan stellen dat het volgens haar om openbare dienstverlening gaat. Dat is een niet-weerlegbaar uitgangspunt, een axioma, op grond waarvan wordt bepaald wat aan derden kan worden uitbesteed en wat niet, waarover supervisie nodig is, en waarover niet. Op lange termijn is dat het uitsluitend voorrecht van de overheid. U gaat uit van afspraken van de Vlaamse regering. Ik ben niet voor of tegen die afspraken, maar ik stel vast dat ze uw uitgangspunt vormen.

Ik heb nog steeds geen eenduidige definitie gehoord van openbare dienstverlening. U zegt dat u op grond van de beslissing bepaalt dat het verzamelen van gegevens, althans in eerste en in laatste instantie, een taak is van de overheid. Echter oordelen dat iets openbare dienstverlening is, is iets anders dan het uitvoeren van die openbare dienstverlening. De sectoren van telefonie, nutsvoorzieningen, mobiliteit, enzovoort waren na de Tweede Wereldoorlog overheidsdiensten zonder meer. Nu sluit de overheid voor zulke diensten beheersovereenkomsten af met partners. Er is dus geen ambtenarenstatuut en geen kader, en er zijn geen reserves. De noodzaak aan de dienst in kwestie wordt

omschreven, en er wordt gezocht naar spelers op de markt die de taak kunnen uitvoeren.

Uit de bespreking van het decreet op de VDAB zal blijken welke kant het opgaat. Wordt het een initiatief waarbij het verzamelen, ter beschikking stellen en updaten van de gegevens als overheidstaken worden gezien, terwijl de uitvoering ervan via een beheersovereenkomst op de markt wordt afgesloten ? Nu is dat alvast nog niet duidelijk.

De vraag is van verschillende zijden gekomen. De fout van de Vlaamse regering is dat ze gesproken heeft van de oprichting van een Banksys van de arbeidsmarkt, en dat terwijl Banksys de laatste tijd model heeft gestaan voor de problemen die met een monopolie verbonden zijn. Heel wat mensen zijn beginnen twifelen aan wat de regering wil. Is Jobsys een Banksys ? De Vlaamse regering moet in elk geval afstappen van de omschrijving van Jobsys als een Banksys van de arbeidsmarkt.

Wordt samengewerkt met de BGDA en de Forem ? De gegevens hebben immers ook raakvlakken over de grenzen.

Mijnheer de minister, ik meen uit uw antwoord te kunnen afleiden dat de regering wel de bedoeling heeft, wars van partij-ideologieën, de openbare dienstverlening in een PPS-formule onder te brengen, en dat ze niet zinnens is eens te meer een volledige overheidsdienst uit te bouwen, inclusief ambtenarij, begroting, enzovoort. Dat zou een gemiste kans zijn. Ik zou me opnieuw in mijn studententijd wanen.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Het is duidelijk dat de term Banksys tot verwarring heeft geleid. Ik heb me slecht uitgedrukt. Openbare dienstverlening staat niet gelijk aan dienstverlening door de overheid. De twee mogen niet door elkaar worden gehaald.

Het inhoudelijk uitgangspunt van de regering was dat het systeem om alle gegevens over de arbeidsmarkt te verzamelen en ter beschikking te stellen tot de openbare dienstverlening behoort. Het is een dienst die openbaar moet zijn, en die dus niet moet worden overgelaten aan personen of instellingen die daar winst mee willen maken. Dat was de optie die de regering al meer dan een jaar geleden heeft genomen, en die ook verwoord is in mijn beleidsnota. Voor de details is het goed nog even te wachten op het zeer boeiend, maar ook zeer technisch ontwerp van decreet.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Vanleenhove tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de stand van zaken aangaande de niet-vergunde zonevreemde campings, inzonderheid aan de kust

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vanleenhove tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de stand van zaken aangaande de niet-vergunde zonevreemde campings, inzonderheid aan de kust.

De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, volgens de website van het Viboso zijn er in Vlaanderen 456 openluchtrecreatieverblijven. Die liggen verspreid over 139 gemeenten, maar zijn vooral geconcentreerd aan de kust. De tien Vlaamse kustgemeenten nemen een derde van al die terreinen voor hun rekening. De grootste concentraties zijn te vinden in Bredene, De Haan, Middelkerke en Koksijde.

In heel Vlaanderen lag tot voor een paar jaar 40 percent van die terreinen stedenbouwkundig gezien in een totaal verkeerde zone. De regering, en u in het bijzonder, maakte zich sterk dat ze een grondige sanering zou doorvoeren. Een aantal zonevreemde campings, zoals in het duinengebied van Middelkerke en Lombardsijde, moest al een halfjaar gesloten zijn. Bij mijn weten is dat nog steeds niet gebeurd.

De campings die wel over een vergunning beschikken, zien dat als een grote concurrentievervalsing. Waar er geen exploitatievergunning is, wordt er immers ook niet behoorlijk geïnvesteerd. Ze hebben geen brandveiligheidsattest, en doen daar ook geen investeringen voor, terwijl vergunde campings dat wel doen. Hun inkomsten vallen dan ook een stuk lager uit. Intussen blijven andere schuimers het geld binnen halen zonder investeringen te doen.

Vandaar dat ik de minister enkele vragen wil stellen. Hoeveel openluchtrecreatieterreinen telt Vlaanderen ? Hoeveel beschikken er over een exploitatievergunning ? Hoeveel niet-vergunde zonevreemde openluchtrecreatieterreinen zijn er de voorbije twee jaar in heel Vlaanderen gesloten en

hoeveel worden er nog geëxploiteerd ? Hoe is de situatie voor de kustgemeenten ? Hoe komt het dat een aantal niet-vergunde zonevreemde campings, in het bijzonder in het duinengebied, nog steeds niet werd gesloten ? Welke maatregelen hebt u daaromtrent de jongste maanden genomen en welke overweegt u ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de heer Vanleenhove weet dat we komaf willen maken met het verwaarlozen van het beleid ter zake. Het campingdecreet werd goedgekeurd in 1993, maar er werd pas uitvoering aan gegeven in juli 1999. Mijn voorganger vond dit duidelijk geen prioriteit.

De heer Vanleenhove vroeg naar een stand van zaken over het aantal openluchtrecreatieterreinen. Op 1 maart 2002 vielen 342 terreinen onder die kwalificatie. 137 daarvan liggen in een van de tien kustgemeenten. 197 van die 342 terreinen hebben een exploitatievergunning, waarvan er 88 in de kustgemeenten gesitueerd zijn. Het verschil tussen die getallen levert het aantal terreinen op zonder vergunning.

Er moet verder nog een onderscheid worden gemaakt tussen de terreinen zonder vergunning. Een groot aantal niet-vergunde zonevreemde terreinen bevindt zich in een overgangsregeling. Die loopt tot juni 2003. In samenspraak met de provincies hebben we in het kader van het provinciaal structuurplan uitgezocht welke zonevreemde terreinen nog te regulariseren zijn. Dat betekent concreet dat het terrein ofwel moet worden hertekend ofwel dat de bestemming van de gronden moet worden geactualiseerd. In de overgangsregeling zijn stopmomenten opgenomen waarbij terreinen definitief als onvergundbaar kunnen worden verklaard.

Ten behoeve van 47 terreinen werden op 29 juni 2001 door de Vlaamse regering 46 ruimtelijke uitvoeringsplannen voorlopig vastgelegd. De overgangsprocedure bepaalt dat uiterlijk tegen 30 juli 2003 deze terreinen over een definitieve vergunning moeten beschikken. Van de 47 terreinen die zich in orde aan het stellen zijn, liggen er acht aan de kust.

Er zijn processen-verbaal opgesteld tegen 88 terreinen, waarvan er 38 aan de kust liggen. Het decreet stelt dat beëdigde ambtenaren van Toerisme Vlaanderen kunnen vaststellen welke camping exploiteert zonder vergunning. Ze maken daar een proces-verbaal van op, waarna het in de handen

Landuyt

van het gerecht ligt. Daarnaast zijn er nog zestien processen-verbaal opgesteld door andere instanties, waarvan drie aan de kust. Van die zestien terreinen die een pv kregen, hadden er vijf ook al een pv gekregen van Toerisme Vlaanderen. Van de drie terreinen aan de kust hadden er ook al twee een pv van Toerisme Vlaanderen gekregen.

Voor een drietal campings zijn er procedures lopende waarbij al wordt vervolgd. Ik heb echter geen kennis van een uitspraak tot sluiting, iets wat we nochtans nodig hebben om op het terrein tot sluiting te kunnen overgaan. Er is wel overleg tussen de Vlaamse administratie en de parketten-generaal waarbij wij op onze blote knieën vragen dit als een prioriteit te willen aanzien en dit effectief te vervolgen.

Een bijkomende moeilijkheid voor de opvolging is dat bepaalde terreinen hun activiteit stopzetten, zelfs tijdens de vervolgingsprocedure.

Ik ben dus vragende partij voor een type-uitspraak waardoor duidelijk wordt dat er een logica zit in de uitvoering van het decreet. Ik denk dat we dit tegen de zomer mogen verwachten. Op het gerechtelijk apparaat heb ik nog minder vat dan de minister van Justitie. Nochtans vind ik dat we daar vanuit de democratie meer vat op moeten hebben.

In de uitvoering van een decreet slaagt de politieke overheid er niet eens in om de prioriteiten met betrekking tot de vervolging – dus niet met betrekking tot de uitspraak – te stellen.

Sta me toe dit even nader toe te lichten en uit te leggen waar de scheiding van de machten begint. Wij moeten ons niet inlaten met de beoordeling van de wet op de rechtbanken. Zo word ik nu geïnterpelleerd over de uitvoering van een decreet waarin een strafrechtelijke fase vervat zit. Als nu blijkt dat de diverse parketten zeggen dat diefstal belangrijker is dan het exploiteren van een camping zonder vergunning, dan zit de politieke overheid geblokkeerd. Bovendien hoeven de procureurs zich niet tegenover de bevolking te verantwoorden over hun prioriteiten. Precies dat laatste vind ik ongezonder. Wij worden bijvoorbeeld steeds aangesproken op verkeersprioriteiten, maar telkens treedt er een blokkering op.

De minister van Justitie is de baas over de parketten en wordt daarop aangesproken. Hij is het immers die van de parketten de signalen krijgt over wat het eerst vervolgd moet worden, over wat ef-

fectief voor de rechtbank moet worden gebracht. We mogen dan nog gaan onderhandelen, toch zullen we daar zuchtend onthaald worden in de zin van 'daar is hij weer met zijn campings'.

Dat is de sfeer waarin we moeten werken. Toch ben ik blij daarop aangesproken te worden, want het is bij wijze van spreken enkel via de krant mogelijk om aan de procureur het belang van een vervolging aan te tonen.

Ik ben dus vragende partij voor een resolutie van het Vlaams Parlement waarin gesteld wordt dat de procureurs in deze aangelegenheid hun werk vlot zouden moeten doen. Ik ben echter geen parlements-lid.

De heer Gilbert Vanleenhove : En ik ben geen jurist. Ik dank u in ieder geval voor uw niet steeds heldere antwoorden op mijn nochtans heldere vragen. Ik breng echter begrip op voor de moeilijkheden waarmee u te kampen hebt.

Zonder u te dwingen de privacy te schenden of een blokkering te veroorzaken, zou ik wel nog willen weten of de drie betreffende campings waarvoor een vervolgingsprocedure in gang is gezet, in het duinendecreet begrepen zijn. Ik verwijs met name naar Middelkerke en Lombardsijde, de campings die het meest gevisieerd worden en waar de andere campingexploitanten met lede ogen moeten aanzien hoe daar inkomsten worden binnengerijfd zonder dat die mensen enige verantwoording tegenover de gemeenschap moeten afleggen.

Minister Renaat Landuyt : Ik ben er niet zeker van of ze in het duinendecreet zitten, maar ze zitten wel bij de pv's. Ik kan de stand van zaken pas opvragen naar aanleiding van de nieuwe vergadering tussen de Vlaamse administratie en de parketten-generaal. Ik zal dit in ieder geval met aandrang navragen. Eigenlijk zijn het de procureurs van Veurne en Brugge die weten wat de precieze stand van zaken is. Ikzelf heb daar nog geen gegevens over.

De heer Gilbert Vanleenhove : Eigenlijk komt het door de laksheid van de betrokken burgemeesters dat er nog niet is opgetreden. De burgemeesters kunnen immers perfect optreden als er bijvoorbeeld geen brandveiligheidsattest kan worden voorgelegd.

Ikzelf was schepen van toerisme. In mijn gemeente zijn er 32 campings die we in de jaren tachtig stuk voor stuk gesaneerd hebben zodat ze conform de vroegere wetgeving – die van de jaren zeventig – waren. Nu zijn al die campings via een kleine in-

Vanleenhove

greep in orde met het nieuwe decreet op de openlucht recreatieve bedrijven. Zoiets vergt moed van de plaatselijke beleidsinstanties. Midden in de nacht met dreig telefoons gewekt worden, moet men er dan maar bijnemen.

Uiteindelijk wordt echter een resultaat bereikt waar iedereen – en in eerste instantie de betrokkenen – uiteindelijk mee tevreden is. Ik denk derhalve dat door de Vlaamse overheid aan de betreffende kustburgemeesters een lichte suggestie mag worden geformuleerd.

Minister Renaat Landuyt : Ik wil een pluimpje geven aan de gemeente Bredene.

De heer Gilbert Vanleenhove : Het was in de periode dat ik schepen van Toerisme was.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de sociale gevolgen van het Sabena-dossier voor Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de sociale gevolgen van het Sabena-dossier voor Vlaanderen.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zal de vraagstelling inhoudelijk niet uitgebreid herhalen. Deze vraag werd vanmorgen immers al gesteld, zij het dat het toen specifiek over de financiële gevolgen ging, terwijl het nu over de sociale gevolgen gaat. Het betrof een vraag aan minister Van Mechelen, die werd beantwoord door minister Gabriels. Uit het antwoord vanmorgen onthoud ik vooral dat Vlaanderen uiterlijk in 2003 zal beschikken over een Vlaams Planbureau, met de nodige modellen om zelf de cijfers te kunnen verwerken.

Volgens het federale Planbureau heeft het faillissement van Sabena in totaal ongeveer 17.000 banen gekost. De problematiek is uiteraard bekend, en de sociale gevolgen zijn ingrijpend. Er zijn de familie-

drama's. Van de 600 tot 700 piloten heeft slechts een minderheid al een nieuwe job kunnen vinden. Op welke taalrol die stonden, weet ik niet.

Dan zijn er ook de tewerkstellingscellen, die werden opgericht en werken. Er zijn de opvangcentra. Over het uiteindelijke resultaat van al die zaken blijven echter heel wat vraagtekens bestaan.

Mijnheer de minister, ik ga meteen over tot mijn vragen. Ten eerste, is het mogelijk om – naar analogie met het federale Planbureau – de sociale gevolgen van het faillissement van Sabena voor de Vlaamse arbeidsmarkt te becijferen ? We moeten dit overigens in een brede context bekijken. We spreken over 12.650 eenheden bij het moederbedrijf en negen dochters. Bij het faillissement waren 7.884 personeelsleden rechtstreeks betrokken. We mogen uiteraard ook de toeleveringsbedrijven niet uit het oog verliezen.

Ten tweede, heeft de Vlaamse regering nog contacten met de federale regering inzake de opvolging van het Sabena-dossier, ook op het sociale vlak ? Ik weet dat er overleg nodig is tussen Brussel, Vlaanderen en Wallonië om die gevolgen interbestuurlijk op te volgen.

Ten derde, zijn alle destijds opgerichte tewerkstellingscellen en opvangcentra nog in werking ? Zo ja, wat is de huidige stand van zaken ? Er wordt cijfermateriaal verstrekt vanuit diverse hoeken, maar die gegevens komen niet altijd met elkaar overeen.

Ten vierde, hoeveel gewezen Vlaamse personeelsleden – woonachtig in het Vlaams Gewest – van Sabena en haar dochtermaatschappijen zijn momenteel nog werkloos, en hoeveel konden er via begeleiding van de overheid een nieuwe job vinden ?

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil me graag aansluiten bij de bekommernissen van de heer Bogaert inzake de sociale gevolgen voor de ontslagen werknemers naar aanleiding van het faillissement van Sabena. Enkele weken geleden heeft de VDAB de desbetreffende cijfers gepubliceerd. De coördinator heeft daarover een persconferentie gehouden.

Ik stel me wel de volgende vraag. Het gaat hier over de cijfers van de mensen die volgens de statistieken van de VDAB werk hebben. Dat zijn mensen die normaal verdwijnen uit de statistieken van de VDAB. Normaal gezien weet de VDAB echter

Laurys

niet of ze werk hebben gevonden, dan wel of ze niet meer als werkzoekenden zijn ingeschreven. Hebt u daar een iets duidelijker zicht op ? Zijn die mensen effectief aan het werk ? Zo ja, in welke sectoren ?

Dan zijn er ook de tewerkstellingscellen in Leuven, Gent, Mechelen en Brucargo. Er is het werkgelegenheidspact Halle-Vilvoorde – althans, dat was het : nu is het Vlaams-Brabant geworden. Ik krijg daarover nogal wat reacties. Als ik me niet vergis, is er nog een financieel probleem. De minister heeft wel toegezegd een basissubsidie toe te kennen van 5,5 miljoen frank, maar toch zou er een probleem van financiering zijn tot 1 januari, omdat de ondersteuning pas vanaf 1 januari 2002 zou gebeuren. Blijkbaar zou de werking van het werkgelegenheidspact voordien eigenlijk een beetje aangewezen zijn op de goodwill van het voormalige pact Halle-Vilvoorde.

Wat de piloten betreft, wil ik nog het volgende zeggen. We weten dat een aantal piloten nu geconfronteerd worden met het probleem dat ze na zes maanden hun vlieglicentie kwijt kunnen raken. Indien ze geen vliegrechten meer hebben binnen de zes maanden, vervalt hun attest. Ze zijn aangewezen op de vluchtsimulator, wat een vrij dure aangelegenheid is. Is er een mogelijkheid dat de overheid daarbij enigszins ondersteunend zou kunnen werken ?

Ik weet natuurlijk wel dat dit niet zo eenvoudig is. Van de 700 piloten zijn er nog 100 aan het werk. Als men de overige 600 voor langere tijd op die vluchtsimulator moet onderhouden, is dat natuurlijk onbegonnen werk. Er is echter toch wel perspectief op een groeiende activiteit in de luchtvaartsector. Het zou dus misschien wel aangewezen zijn om voor een beperkte duur toch in een tegemoetkoming te voorzien voor de trainingen op die vluchtsimulator. Vliegrechten in de vluchtsimulator tellen immers ook mee voor het verlengen van hun vliegbrevet of voor het behoud van hun vlieglicentie.

De voorzitter : Ik wil hier zelf nog het volgende aan toevoegen. Iedereen onder ons herinnert zich waarschijnlijk nog wel de lobbycampagne die hier werd gevoerd bij de poging tot opstarten van DAT-plus, nu SN Brussels Airlines. Toen ons werd gevraagd om daar vanuit de Vlaamse overheid geld in te pompen, werd ons voorgespiegeld dat het ging om een extra aanwerving van 1.200 over 1.800 tot 2.000 jobs. Ik kan momenteel enkel vaststellen dat

SN Brussels Airlines gewoonweg niemand heeft aangeworven. Er staan zelfs banen op de tocht. Bepaalde vluchten worden aan andere maatschappijen doorgegeven. Als het business plan even nauwkeurig is als de aanwervingsvooruitzichten, vraag ik me af waar SN Brussels Airlines naartoe vliegt. We mogen blij zijn dat de Vlaamse regering niet in deze maatschappij heeft geïnvesteerd.

Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, ik zou de heer Laurys en uzelf willen danken voor uw steunbetuigingen aan het adres van de Vlaamse regering.

Wat de concrete vragen betreft, wil ik vooreerst benadrukken dat ik de bezorgdheid van alle vorige sprekers deel. Ik zal even de cijfers overlopen waarover ik beschik. De Vlaamse overheid probeert zich zo consequent mogelijk op te stellen. Het is onze taak om deze mensen zo snel mogelijk weer aan het werk te krijgen. Gelukkig beschikken we over de VDAB, een overheidsinstelling die vlot initiatieven kan ontplooiën. Ik wil er trouwens op wijzen dat de samenwerking met de BGDA en de Forem zeer goed is verlopen.

Volgens de VDAB zijn 7.361 mensen ten gevolge van het faillissement van Sabena zonder werk gevallen. 1.779 onder hen wonen in Brussel, 1.637 in Wallonië en 3.945 in Vlaanderen. Alle destijds in Vlaanderen, in Brussel en in Wallonië opgerichte tewerkstellingscellen werken nog steeds. In Vlaanderen gaat het over vier tewerkstellingscellen, met name Brucargo en de cellen in Leuven, Rumst en Gent.

3.776 ex-werknemers van Sabena hebben zich bij de VDAB ingeschreven. Dit betekent dat niet alle ontslagen personeelsleden van Sabena zich bij de VDAB hebben ingeschreven. Indien we de uitschrijving bij de VDAB als criterium hanteren, waren er op 15 april 2002 nog 2.070 werkloze ex-werknemers van Sabena in Vlaanderen. 1.706 ex-werknemers van Sabena zijn niet langer werkloos.

2.056 ex-werknemers van Sabena hebben een outplacement aangevraagd. Dit betekent dat ze de tewerkstellingscellen om een meer doorgedreven begeleiding vragen. 685 onder hen hebben ondertussen werk gevonden.

Ik zal even het aantal aanvragen per tewerkstellingscel overlopen. In Brucargo hebben zich 708 mensen ingeschreven. 254 onder hen hebben ondertussen werk gevonden. In Leuven hebben zich

Landuyt

614 mensen ingeschreven. 172 onder hen hebben ondertussen werk gevonden. In Rumst hebben zich 469 mensen ingeschreven. 167 onder hen hebben ondertussen werk gevonden. In Gent hebben zich 265 mensen ingeschreven. 92 onder hen hebben ondertussen werk gevonden.

351 in Vlaanderen woonachtige piloten hebben zich bij een van de tewerkstellingscellen aangemeld. 150 onder hen hebben ondertussen werk gevonden. Op enkele uitzonderingen na werken ze allemaal als piloot.

In elke tewerkstellingscel bevinden zich arbeidsmarktspecialisten van de VDAB T-groep en ex-werknemers van Sabena. Aangezien er vier tewerkstellingscellen zijn, gaat het hier in totaal om 36 personeelsleden.

Mijnheer de voorzitter, ik meen dat ik alle beschikbare cijfers heb gegeven. Ik veronderstel dat ik hiermee ook alle specifieke vragen heb beantwoord. Ik beschik alleszins niet over gedetailleerdere cijfergegevens.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : De cijfers van het federaal planbureau zeggen dat er macro-economisch gezien 17.000 jobs verloren zijn gegaan. Uit uw zeer accurate lijst blijkt dat een kleine 4.000 mensen hun job hebben verloren als rechtstreeks gevolg van het faillissement. Ik veronderstel dat u over het afgeleide jobverlies geen cijfers hebt.

Het planbureau berekende dat er in totaal 17.000 mensen hun job verloren : mensen die werkten voor de dochtermaatschappijen, de toeleveranciers enzovoort. De cijfers zijn zeer accuraat, maar ik mag toch aannemen dat er naast die 4.000 mensen in Vlaanderen ook nog andere mensen hun job hebben verloren als gevolg van het faillissement. Maar daar hebben uw diensten volgens u geen zicht op.

Minister Renaat Landuyt : De VDAB weet zeer goed welke ex-werknemers van Sabena zich hebben ingeschreven als werkzoekende. Dit is immers een specifieke categorie die werd begeleid. Daarom beschikken we over die gegevens.

De heer André-Emiel Bogaert : Voor het overige hebt u geen specifieke gegevens terzake ?

Minister Renaat Landuyt : Neen, maar ik wil dit wel eens navragen. Ik heb immers de richtlijn gegeven om, daar waar er een duidelijk verband is met Sabena, dezelfde dienstverlening te bieden als aan de ex-Sabena-werknemers.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Ik had drie vragen. Op de eerste, waar de werkzoekenden heen zijn, werd een antwoord gegeven. Verder had ik een vraag over de financiering van het werkgelegenheidspact tot 1 januari.

Minister Renaat Landuyt : Abstractie makend van alle technische aspecten doen wij het nodige vanuit het beschikbare budget om die werking te vrijwaren. Dat was het engagement. Maar er zijn een paar probleempjes geweest, omdat men soms te vlug dacht dat het in orde was. Dergelijke samenwerkingen hebben hun eigen dynamiek, waarvoor men zich steeds moet hoeden. Vandaag zijn de financieringsproblemen opgelost.

De heer Jan Laurys : Er zou een probleem zijn geweest tot januari 2002.

Minister Renaat Landuyt : Er was een overgangssituatie waarin sprake was van een probleem. Maar ik denk dat ik een oplossing heb gegeven.

De heer Jan Laurys : Dan was er nog mijn vraag over de mogelijkheid tot een tegemoetkoming voor die piloten. In Vlaanderen zou het gaan over slechts 200 mensen. Voor hen zou de mogelijkheid om hun vlieglicentie te verlengen via oefeningen op de vluchtsimulator. Wordt gedacht aan een tegemoetkoming voor die mensen ?

Minister Renaat Landuyt : Wat dat betreft zijn er wettelijke belemmeringen met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel. Dat moeten we dus bekijken. We hebben er maximaal voor gezorgd dat ze die oefeningen daadwerkelijk kunnen doen. De overheden zijn het eens geraakt over de financiering terzake. Maar nu specifieke bijkomende vergoedingen geven aan bijkomende categorieën, terwijl daarin algemeen niet is voorzien, lijkt me niet legaal. Dat ligt dus moeilijk.

De heer Jan Laurys : Ik weet niet of dat legaal is. Een opleiding tot piloot is een erg verwarde opleiding, want er bestaan diverse mogelijkheden terzake. Iedereen is het er echter over eens dat dit heel veel kost. Zo moeten de vliegers worden betaald. Dat kost 2 tot 3 miljoen frank. De mensen investeren daarin en gaan er leningen voor aan. Als men-

Laurys

sen gedurende zes maanden geen vliegreuen presteren, zijn ze die licentie kwijt en moeten ze eigenlijk een volledig nieuwe opleiding volgen om nog in aanmerking te kunnen komen. Wie binnen die termijn van zes maanden geen uren maakt, is die investering kwijt. Ik hoop dat men dit specifieke probleem kan verhelpen.

De heer Jacques Laverge : We zouden op die manier echter een gevaarlijk precedent scheppen. Alle beroepen kennen het probleem dat iemand zijn job verliest en daardoor zijn vaardigheden kwijtraakt. Als we dit doen, dan kunnen bij elke herstructurering mensen geld vragen opdat ze naar de universiteit kunnen gaan om hun kennis te behouden.

De heer Jan Laurys : Ik weet niet of dat zo gevaarlijk is. Nu maakt men middelen vrij via het herplaatsingsfonds of de tewerkstellingscellen. Dat kost ook geld. Het beste dat men momenteel de piloten kan bieden, is het behoud van hun licentie, zodat ze een perspectief behouden op een functie als piloot. Ik zeg niet dat we dat ten eeuwigen dage moeten doen, maar nu komen er blijkbaar elke dag luchtvaartmaatschappijen bij die piloten nodig hebben. Het lijkt me dus misschien aangewezen om die mensen een – misschien eenmalige – tegemoetkoming te geven voor het oefenen op die speciale toestellen.

De heer Jacques Laverge : We moeten ons ook afvragen wat hun bereidheid is om een job te aanvaarden, want dat kunnen we ook niet controleren. Kijk maar naar wat er met Sobelair gebeurt.

De heer Jan Laurys : Dat is een andere situatie.

De heer Jacques Laverge : Dat is geen andere situatie. Heel die operatie is mogelijk mits de lonen worden afgeroomd in de richting van een normaal inkomen, maar dat willen ze niet.

De heer Jan Laurys : Er is een groot verschil tussen akkoord gaan met een constructie die wordt opgezet om Sobelair over te nemen, waarin men dan zou kunnen functioneren, en het niet aannemen van een job. Het zou kunnen dat deze mensen voor een andere oplossing kiezen, net uit bekommernis voor een duurzame tewerkstelling. Misschien is die keuze ten onrechte : dat laat ik in het midden, want ik ken de situatie niet zo goed. Maar ik kan me niet voorstellen dat piloten die zonder werk zitten momenteel om het even welk aanbod zouden weigeren, zelfs met loonverlies.

De heer Jacques Laverge : Dan kent u die groep niet.

De voorzitter : Ik meen niet dat we hier het proces van de piloten moeten maken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Lucien Suykens tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het toepassingsgebied van CAO nr. 77bis (tijdscrediet, loopbaanvermindering en vermindering van arbeidsprestaties) bij lokale sociale huisvestingsmaatschappijen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Suykens tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het toepassingsgebied van CAO nr. 77bis (tijdscrediet, loopbaanvermindering en vermindering van arbeidsprestaties) bij lokale sociale huisvestingsmaatschappijen.

De heer Suykens heeft het woord.

De heer Lucien Suykens : Mijnheer de voorzitter, ik stel deze vraag naar aanleiding van een aanvraag tot tijdscrediet bij een socialehuisvestingsmaatschappij, waarbij de directie van deze maatschappij in eerste instantie positief reageerde op deze aanvraag. Er werd dus toestemming gegeven.

Dit moest ergens in Brussel worden aangevraagd. Later werd op deze beslissing teruggekomen als gevolg van een bericht van de directeur-generaal van de administratie Individuele Arbeidsbetrekkingen bij het federaal ministerie van Tewerkstelling en Arbeid. Volgens deze dienst is de CAO 77bis, die gaat over het tijdscrediet, alleen van toepassing op de werknemers en de werkgevers die onder het toepassingsgebied van de wet van 5 december 1968 vallen.

– *De heer André-Emiel Bogaert, voorzitter, treedt opnieuw op als voorzitter.*

Verwijzend naar een uitspraak van het Hof van Cassatie van april 1977, die later in 1999 ook werd toegepast door het Arbeidshof van Mons, is de administratie Collectieve Arbeidsbetrekkingen van mening dat socialehuisvestingsmaatschappijen als openbare instellingen moeten worden beschouwd, zodat de CAO-wet er niet op van toepassing is.

Suykens

Naar aanleiding van uw antwoord op de vraag van de heer Bogaert, gaf u zonet een uitleg die ook hierop van toepassing zou kunnen zijn. Het is echter niet helemaal hetzelfde geval. De directeur-generaal van die dienst besluit uit dat arrest van het Hof van Cassatie dat het stelsel van tijdskrediet op geen enkele socialehuisvestingsmaatschappij van toepassing is. Dat heeft belangrijke gevolgen, niet alleen voor de twee mensen die het al hebben aangevraagd, maar ook voor alle anderen die denken in de toekomst nog in aanmerking te komen.

Mijnheer de minister, kunt u de situatie van die personeelsleden verduidelijken? Welk statuut hebben de arbeiders en bedienden van de plaatselijke huisvestingsmaatschappijen? Dat ze niet onderworpen zijn aan de CAO-wet omdat ze tot een openbare instelling behoren, klopt absoluut niet. Het zijn geen openbare diensten, maar privé-instanties, samenwerkende maatschappijen of coöperatieve vennootschappen die aan openbare dienstverlening doen in toepassing van bepaalde wetten en decreten. Wat zijn hun rechten en hun plichten? Als ze niet kunnen genieten van een tijdskrediet, kunnen ze dan in aanmerking komen voor een loopbaanonderbreking? Er is veel verwarring, en de huisvestingsmaatschappijen weten niet waar ze aan toe zijn.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zit wat verveeld met deze vraag, want als het om tijdskrediet gaat, dan moet ik antwoorden dat dat wordt toegekend en betaald door een instantie van de federale overheid. U vraagt me dus een juridisch standpunt in te nemen nopens een relatie tussen een burger en de Belgische overheid. Als het echter gaat om de aard van de socialehuisvestingsmaatschappij, dan moet ik de vraag verwijzen naar de bevoegde minister in de Vlaamse regering.

De heer Lucien Suykens : Het gaat om het tijdskrediet, en ik dacht dat er een akkoord was tussen de Vlaamse en de federale regering over de toepassing daarvan.

Minister Renaat Landuyt : Dat geldt niet voor dit specifieke probleem, dat de toepassing betreft. Er wordt een bepaalde houding aangenomen door de RVA, een federale instelling, die zich baseert op rechtspraak in cassatie en op een interpretatie van de wet van 1968. Als ik u als jurist zeg dat ik het anders interpreteer, dan schiet u daar nog niets

mee op, en dan vervul ik niet mijn rol als verantwoordelijke voor het werkgelegenheidsbeleid in Vlaanderen.

De heer Lucien Suykens : Adviseert u dat ik de vraag laat stellen aan de minister van Arbeid door een collega in het federaal parlement?

Minister Renaat Landuyt : In feite moet dit voor een rechtbank worden beslecht. Het gaat om de scheiding der machten.

De heer Jacques Laverge : Wat heeft de rechtbank daarmee te maken?

Minister Renaat Landuyt : Er is al een uitspraak in cassatie omdat er een geschil is over de toepassing van de wet. Hier gaat het om iemand die meent recht te hebben op tijdskrediet en een aanvraag doet. De instelling vond het blijkbaar verantwoord, maar op het niveau van de uitkeringsinstelling wordt geweigerd daarop in te gaan, omdat de regeling voor die instelling niet zou gelden. De belanghebbende moet het dus opeisen bij de rechtbank, die een interpretatie zal maken van het juridisch standpunt van die overheid. Anders zou er ook nooit een cassatierechtspraak gekomen zijn.

De heer Jacques Laverge : De genoemde cassatieuitspraak gaat niet over het tijdskrediet.

Minister Renaat Landuyt : Ik geef alleen aan dat ook die cassatieuitspraak uit een conflict is voortgekomen. Hier is de remedie dezelfde. Ofwel geeft de overheid toe, wat zou kunnen gebeuren als gevolg van een interpellatie in het Belgisch parlement, ofwel blijft ze bij haar standpunt, en dan is het aan de betrokkene om de overheid te dagvaarden en het recht op te eisen. Dan zal het definitief door een rechtbank worden beslecht.

Ik moet voorzichtig zijn en kan geen standpunt innemen.

De heer Lucien Suykens : Ik richt deze vraag tot u omdat u als minister van Werkgelegenheid verantwoordelijk bent voor het tijdskrediet.

Minister Renaat Landuyt : Ik hou me strikt aan mijn functie van minister van Werkgelegenheid binnen de Vlaamse regering. Als u toch een Vlaams minister wilt bevragen over dit onderwerp, dan kunt u zich beter richten tot de minister die bevoegd is voor de instelling. Op die manier is er tenminste een functionele link.

De heer Johan De Roo : Op voorwaarde dat die minister dan niet naar u verwijst.

De heer Lucien Suykens : Ik zal de vraag stellen aan minister Gabriels. Ik kan hem vragen wat het statuut van een socialehuisvestingsmaatschappij is. Is dat een openbare instelling of niet ?

De heer Jacques Laverge : Dat is een federale beslissing. De socialehuisvestingsmaatschappijen in Wallonië zullen geen ander statuut krijgen dan die in Vlaanderen.

Minister Renaat Landuyt : Ik wil de juridische redenering wel duiden. Ik neem akte van het feit dat de federale instelling verwijst naar paragraaf 3 van het hogervermelde artikel rond de toepasbaarheid van CAO's. Daarin staat : 'Deze wet is niet van toepassing op diegenen die in dienst zijn van openbare instellingen en instellingen van openbaar nut die ressorteren onder de staat, de provincies of de gemeenten.' De socialehuisvestingsmaatschappijen zijn georganiseerd via de burgerlijke vennootschapsvorm. Het personeel heeft hetzelfde soort contract als in de privé-sector. Daardoor ontstaat er verwarring. Het is een openbare instelling, maar de organisatie van het personeel lijkt op die van een privé-organisatie. Dat is het discussiepunt.

De heer Lucien Suykens : Een jurist heeft me gezegd dat er een verschil is tussen Vlaanderen en Wallonië. In Wallonië heeft men liever dat de huisvestingsmaatschappij een openbare instelling is, in Vlaanderen een privé-instelling. Ik ben geen jurist, maar probeer het simpel te verwoorden.

Minister Renaat Landuyt : Het komt me niet toe als Vlaams minister van Werkgelegenheid om daar uitspraken over te doen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de positie van gesubsidieerde contractuelen in de nieuwe eengemaakte politie

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Roo tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de positie van gesubsidieerde contractuelen in de nieuwe eengemaakte politie.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, ik heb in de loop van de laatste weken nogal wat vergaderingen meegemaakt in verband met de politiehervormingen. Ik heb zelfs besprekingen kunnen meemaken met leden van de federale regering als afgevaardigde van de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten. Er heerst nog steeds grote onduidelijkheid over de positie van de gesubsidieerde contractuelen binnen de nieuwe politie.

Ik maak daarbij een onderscheid tussen mensen die terechtkomen in meergemeentezones en die in eengemeentezones. Het operationeel en statutair personeel dat op 1 april 2001 was opgenomen in de personeelsformatie van de gemeentepolitie is ambtshalve overgeheveld naar de lokale politie. Voor de andere personeelsleden van de gemeentepolitie werd een vrij soepele regeling uitgewerkt. De toestand voor de gesubsidieerde contractuelen blijft echter onduidelijk.

De federale overheid heeft meermaals gesteld dat het probleem van de Gesco's geregeld is. Er zou een overeenkomst zijn tussen het ministerie van Binnenlandse Zaken en de gewesten en gemeenschappen. Voor problemen moeten we ons dan ook richten tot die regionale overheden.

In elk geval blijven die contractuelen een afzonderlijke categorie. Men spreekt van het Calog-personeel. Wat gebeurt er met de Gesco's die vroeger tot het gemeentepersoneel behoorden en voor de politie werkten ? Ze hadden één werkgever : de gemeente of de stad. Het aantal Gesco's toegewezen aan de steden en gemeenten is afhankelijk van het door de RVA of de VDAB gesubsidieerde contingent contractuelen dat vroeger is overeengekomen. Conform de richtlijnen van de federale overheid hebben een aantal gemeenten in hun politiebegroting de te verwachten inkomsten of subsidies en de uitgaven of loonkosten voor de Gesco's opgenomen. Zowel voor eengemeentezones, zoals mijn gemeente, als voor meergemeentezones, meldt de gouverneur dat men in de politiebegroting geen inkomsten mag inschrijven voor Gesco's omdat in KB 474 de noties 'eengemeentezone', 'meergemeentezone' en 'politiezone' niet bestaan. Er is dus geen juridische grond om die middelen in de politiebegroting in te schrijven. Dat mag wel in de gemeentebegroting.

In Wallonië heeft men dat opgelost. Op 24 februari 2002 heeft de Waalse regering het besluit genomen tot uitbreiding van het toepassingsgebied van KB

De Roo

474 van 28 oktober 1986 tot uitwerking van een stelsel van door de staat gesubsidieerde contractuelen bij sommige plaatselijke besturen en tot wijziging van het besluit van de Waalse gewestexecutieve van 13 juni 1991 tot bepaling van de verdeelsleutel voor de toekenning van toelagen aan de plaatselijke besturen die contractuelen tewerkstellen. Voor Wallonië is dat geregeld.

In Vlaanderen mogen geen begrotingskredieten voor Gesco's in de politiebegroting worden opgenomen. Ik heb bijgevolg voor de minister een aantal vragen. Is er een regeling voor de Gesco's in de één- en meergemeentezones? Het gaat hier over hetzelfde aantal Gesco's dan vroeger. Op zich stellen er zich budgettaire dus geen problemen. Er is alleen een juridisch probleem: wie is de werkgever? Waarom wordt zo lang gewacht met de uitwerking van een regeling voor Gesco's in de meergemeentezones? Hoe zit het in de eengemeentezones? Zal de Vlaamse regering een gelijkaardig besluit nemen als de Waalse regering heeft gedaan, zodat het toepassingsveld van het KB wordt uitgebreid?

Zijn de contingentovereenkomsten al aangepast, zodat ze kunnen worden verdeeld over de gemeenten en de politiezones? Ik geef een voorbeeld. Een gemeente heeft in haar contingent in 90 Gesco's voorzien. Daarvan waren er 10 bij de politie tewerkgesteld. Men zou een nieuwe contingentovereenkomst voor 80 Gesco's kunnen uitwerken, terwijl 10 Gesco's naar de politie gaan. Zo zou het probleem zijn opgelost. Zal deze herverdeling budgettair neutraal zijn? Ik veronderstel van wel, als men tenminste het totale aantal niet laat stijgen. De subsidies blijven immers dezelfde. Sporadisch is er sprake van indexaanpassingen. Meerkosten waren voor de gemeenten. Nu zullen die door de politiezones en dus in vele gevallen ook door de gemeenten worden gedragen.

Zullen de Gesco's tegen dezelfde voorwaarden in de korpsen van de lokale politie worden opgenomen? Is er een oplossing? In de omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken met als referentie PLP/16 van 28 november 2001 lezen we: 'De problematiek van het Gesco-personeel is een bevoegdheid van de gewesten en de gemeenschappen. Aan deze overheden werd gevraagd om de contingentovereenkomsten aan te passen zodat deze kunnen worden verdeeld over de gemeenten en de politiezones. Deze herverdeling zou budgettair neutraal zijn en tot gevolg hebben dat de Gesco's tegen dezelfde voorwaarden kunnen tewerkgesteld worden in en eerlang dus ook kunnen over-

gaan naar de korpsen van de lokale politie, waardoor op hen mutatis mutandis dezelfde regels van toepassing zijn als op het Calog-personeel.'

Men nodigt de gemeentelijke overheden uit om zonder dralen contact op te nemen met de overheden waarvan de respectieve Gesco-contracten afhankelijk zijn. Dat is ook de reden waarom ik dit probleem stel, dat blijkbaar nog altijd blijft hangen bij de overheden die ermee worstelen. Ik ben zeer benieuwd hoe de minister hierop zal antwoorden.

De voorzitter: Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt: Mijnheer de voorzitter, het valt me op dat er één bezorgdheid niet werd onderlijnd door de vraagsteller die wel de mijne is, namelijk de individuele positie van de Gesco's. Die dreigden door hun statuut immers weer het werk te mogen doen zonder dat ze dezelfde carrièremogelijkheden hebben als het ander personeel bij de politie. Dit was mijn hoofdbezorgdheid bij het regeerakkoord en ook bij de uitvoering. We vinden dat de mensen recht hebben op een volwaardig statuut en dus leek het ons niet evident dat de federale overheid op het laatste ogenblik een signaaltje gaf dat we dan maar even de situatie van de Gesco's moesten regelen. Ik vond dit een uniek moment om de rechten van die werknemers te vrijwaren.

De werknemers zijn ongerust omdat hun collega's met een volwaardig contract zich volwaardig kunnen inschakelen en mee kunnen doen aan examens, zonder dat zij dat kunnen. Daarom heb ik het signaal gegeven vanuit Vlaanderen dat we beter overleg zouden plegen over het regulariseren van deze Gesco's die het verdienen om als gelijke van de andere mensen van de politie aanzien te worden.

Een en ander heeft geresulteerd in een nieuwe federale omzendbrief. De prioriteiten van de collega's van de andere gewesten lagen enigszins anders. Uiteindelijk zijn we geëindigd met de omzendbrief PLP/22, vijf omzendbrieven later dus, waarin een opening is gecreëerd om aan deze ongelijke behandeling te verhelpen. De federale regering en de deelregeringen zullen overleggen in welke mate de toestand van de gesubsidieerde contractuelen kan worden geregulariseerd tot volwaardig contractueel personeelslid en hoe in voorkomend geval voor hen eveneens de toegang tot de statutariseringsexamens geopend wordt. Het is zelfs subtieler dan dat. We gaan na hoe we die mensen maximaal gelijke rechten kunnen geven in afwachting van de regularisering van de Gesco's.

Landuyt

Dat is een moeilijke oefening, vooral wat betreft het aandeel dat via de sociale zekerheid verwerkt zit in hun salaris. De discussie is nu gedeblokkeerd omdat men minstens de intentie heeft om deze mensen gelijke rechten te geven. Dit was mijn hoofdbezorgdheid.

Voor de eengemeentezones zijn er nooit problemen geweest omdat het dezelfde werkgever bleef. Daar is er niet eens nood aan een aanpassing van de regelgeving. We passen de regelgeving wel aan om de toegekende Gesco's te kunnen transfereren van de verschillende gemeenten naar de meergemeentezones. De manier waarop dit gebeurt, is een zaak van onderling overleg. De bedoeling is om zeker niet meer fulltime-eenheden toe te kennen. Het moet een budgettair neutrale operatie zijn.

Ik maak erover dat de Gesco's de garantie krijgen dat ze bij de overgang naar de meergemeentezone financieel hun netto inkomsten behouden. De optie is om hen zoveel als technisch mogelijk gelijk te schakelen aan het politiepersoneel. Men zit met een vervelende toestand bij de Gesco's. Het gaat meestal om goede krachten die zijn gebleven omdat ze goed waren. Men zit voortdurend met de frustratie dat men ze niet volwaardig kan honoreren. Gemeenten zouden eigenlijk een systeem moeten vinden om die mensen overal prioriteiten te geven.

De voorzitter : Het probleem van de Gesco's lijkt niet oplosbaar zoals het wel het geval was bij DAC en BTK.

Minister Renaat Landuyt : De discussie over de Gesco's loopt geregeld vast bij het overleg tussen de verschillende ministers van Werkgelegenheid in de discussie over hoe we het kunnen regulariseren. Alleen de minister van de Duitstalige Gemeenschap is hier ook vragende partij. Waar ligt de discussie ? Bij de Gesco's is er een deel van het loon eigenlijk werkloosheidsuitkering. We zouden dezelfde oefening willen maken zoals bij het statuut van DAC. Daar was het geld dat vanwege de federale overheid gekoppeld was aan die tewerkstellingsplaatsen, geen socialezekerheidsgeld. Hier gaat het om socialezekerheidsgeld. Dat bemoeilijkt de zaak. Het wantrouwen van de federale overheid is immers groter omdat het de sociale zekerheid betreft. In feite zou het om een neutrale operatie kunnen gaan, zoals dat het geval is bij de DAC'ers. We vinden geen oplossing omdat het regulariseren van gesubsidieerde contractuelen inhoudt dat er afstand wordt gedaan van de tegemoetkoming uit

de sociale zekerheid. Dat zou enorm veel kosten. De gemeenten en gewesten zouden dan overeen moeten komen zelf te betalen. Voorlopig is dit budgettair niet haalbaar. Ik zoek nu een techniek om die overgang toch te maken. Dit betekent dat het Gescosysteem systematisch wordt afgebouwd en dat het afsluiten van normale contracten wordt gestimuleerd.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik stel wel vast dat het probleem nog niet is opgelost.

Minister Renaat Landuyt : Het klopt dat de zaak juridisch niet is geregeld. De regeling zal wel doorgang vinden met terugwerkende kracht en dit vanaf 1 januari 2002.

De heer Johan De Roo : Hoe zult u dat regelen ?

Minister Renaat Landuyt : Door in de reglementering te bepalen dat de meergemeentezone als entiteit wordt erkend.

De heer Johan De Roo : Hetzelfde zou moeten gebeuren voor de eengemeentezones. Ook voor die zones heb ik een gelijkaardig antwoord gekregen. Ik citeer : 'Volgens het KB 474 van 28 oktober 1986, betekend door de gouverneur van Oost-Vlaanderen, kunnen gesubsidieerde contractuele personeelsleden in de gemeente worden tewerkgesteld. Aangezien het begrip 'meergemeentezone' niet voorkomt in het KB en deze zone een afzonderlijke juridische entiteit vormt, kunnen er geen Gesco's in tewerkgesteld worden. Bijgevolg mogen er geen begrotingskredieten voor Gesco's in de politiebegroting worden opgenomen. Vanzelfsprekend betreft dit zowel de personeelskredieten in de gewone uitgaven voor het personeel als elke eventuele overdracht van de gewestelijke Gescosubsidie van de betrokken gemeente naar de politiezone.'

Met andere woorden, de subsidies voor de Gesco's moeten worden opgenomen in de gemeentebegroting en mogen niet in de politiebegroting worden ingeschreven. Voor de uitgaven van de gemeente geldt hetzelfde. Wallonië heeft dit opgelost door het toepassingsveld van het KB op de Gesco's uit te breiden. Voor de eengemeentezone is er geen probleem. Er moet echter een regeling worden getroffen.

Mijnheer de minister, ik ben het met u eens dat de Gesco's goed werk leveren. We moeten trachten

De Roo

hen hetzelfde statuut te geven of hen in elk geval in staat stellen om binnen de maand een keuze te maken om statutair benoemd te worden in het kader van de Calogregeling. Voor de gemeente betekent dit dat de subsidie op dat moment wegvalt en dat de patronale lasten integraal moeten worden betaald. Dat is nu niet het geval.

Mijnheer de minister, u hebt bij het begin van de legislatuur gezegd dat de regeling van het statuut van de Gesco's een van uw prioriteiten is. Bij de discussie over de politiebegroting raakt deze zaak echter niet opgelost. Gezien de enorme factuur die verbonden is aan de politiehervorming, mag men aan de gemeenten niet vragen deze bijkomende last te dragen.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer De Roo, in mijn beleid staan de belangen van de mensen boven die van de gemeenten. Het resultaat hiervan is dat de gemeenten zenuwachtig raken maar dat de mensen er beter van zullen worden.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de minister, dat is een bijzonder eerbare stelling. U kunt echter moeilijk aan de gemeenten vragen al die problemen op te lossen en de zaak te bekostigen zonder dat er bijkomende middelen op tafel worden ge-

legd. Er werd ons steeds voorgehouden dat het om een nuloperatie ging. Ik hoop dat de statutaire benoeming van de Gesco's en het geven waarop ze recht hebben, geen budgettaire repercussies zal hebben voor de steden en gemeenten.

Minister Renaat Landuyt : Mijn uitgangspunt blijft hetzelfde. Er is wel een probleem omdat men geen ratio ziet in de verdeling van de Gesco's.

De heer Johan De Roo : In 1987 is dit systeem tot standgekomen op basis van cijfergegevens over de tewerkgestelde werklozen. Er werden hierover convenants afgesloten en contingenten bepaald. Deze contingenten zijn enkel lichtjes aangepast. De basisregeling moet worden herbekeken.

Ik dring erop aan dat er een regeling wordt gezocht waarbij de lasten niet moeten worden gedragen door de gemeenten. Dan komt er immers helemaal niets van in huis.

Minister Renaat Landuyt : De regering heeft dat nog nooit gedaan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.28 uur.*
